

Sygn. akt II AKzW 1762/12

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Kirejew

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie I. S.

na skutek zażalenia wniesionego przez Dyrektora Regionalnego Ośrodka (...) z/s w G., sekretarza Komisji Psychiatrycznej do spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 19 października 2012 roku, sygn. akt V K 49/10

w przedmiocie odmowy przyznania wynagrodzenia

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. oraz art. 618 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzić od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Gliwicach) na rzecz Komisji Psychiatrycznej do spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia z siedzibą przy (...) Ośrodku (...)w G.wynagrodzenie w kwocie 382,26 zł (trzysta osiemdziesiąt dwa złote 26/100) za sporządzenie opinii dotyczącej wskazania miejsca realizacji środka zabezpieczającego orzeczonego wobec I. S.

UZASADNIENIE

W stosunku do I. S.stosowany jest środek zabezpieczający w postaci leczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, orzeczonego przez Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział V Karny Zamiejscowy z siedzibą w Rybniku, w sprawie o sygnaturze akt V K 49/10.

Poprawiający się stan zdrowia pacjenta i uzyskana w trakcie terapii stabilizacja jego stanu klinicznego legła u podstaw złożonego przez biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa wniosku o zmianę warunków prowadzonej detencji na zabezpieczenie podstawowe. Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział V Karny Zamiejscowy z siedzibą w Rybniku, postanowieniem z dnia 18 września 2012 r. wystąpił do Komisji Psychiatrycznej do Spraw Środków Zabezpieczających celem wskazania zakładu psychiatrycznego o podstawowym stopniu zabezpieczenia, w którym będzie mógł być wykonywany w dalszym ciągu środek zabezpieczający wobec I. S..

Komisja Psychiatryczna do Spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia z siedzibą przy (...) Ośrodku (...)w G.wydawała

opinię dotyczącą miejsca realizacji środka zabezpieczającego orzeczonego wobec I. S., po czym Dyrektor Regionalnego Ośrodka (...)w G.

w imieniu Komisji wystawił rachunek opiewający na kwotę 382,26 zł „za zapoznanie się

i analizę dokumentacji sądowej oraz opracowanie i wydanie pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej wskazania miejsca realizacji środka zabezpieczającego (...)"

i przesłał ten rachunek Sądowi Okręgowemu w Gliwicach, Wydziałowi V Karnemu Zamiejscowemu z siedzibą w Rybniku.

Sąd ten postanowieniem z dnia 19 października 2012 roku, sygn. V K 49/10, odmówił przyznania (...) Ośrodkowi (...) w G. wynagrodzenia tytułem wydania przez Komisję Psychiatryczną do Spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia „...pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej wskazania miejsca realizacji środka zabezpieczającego...”.

Uzasadniając wydane rozstrzygnięcie sąd ten wskazał, że rachunek jest bezpodstawny i nie może być uwzględniony, powołując się m.in. na to, że dokumentacja sądowa, z którą miano się zapoznać to jedynie odpisy opinii sądowo-psychiatrycznej i sądowo-psychologicznej oraz postanowienia o zastosowaniu środka zabezpieczającego, wydana „opinia” nie miała charakteru ekspertyzy, nie wymagała posiadania wiadomości fachowych

i nie może być traktowana jako opinia biegłego w rozumieniu przepisów postępowania karnego, natomiast stanowi jedynie propozycję, ocenę, zdanie Komisji co do miejsca wykonywania środka zabezpieczającego, nie może być uznana za opinię sądowo-psychiatryczną ani inną opinię biegłych, przez co nieprawidłowe jest powoływanie się w rachunku na przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r.

i nie mają w tej sytuacji zastosowania jako podstawa prawna przepisy § 7 i 8 tegoż rozporządzenia, do rachunku nie dołączono nawet stawek obowiązujących w Komisji stosownie do § 8 powołanego rozporządzenia.

W zaskarżonym postanowieniu wskazano również, że Komisja Psychiatryczna nie zapoznała się z całością dokumentacji leczenia psychiatrycznego internowanego I. S., a swoją opinię, za którą zażądała niemal 400 zł, oparła głównie na danych statystycznych dotyczących ilości wolnych miejsc w zakładzie psychiatrycznym. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że do wskazania właściwego zakładu psychiatrycznego nie była wymagana żadna wiedza specjalistyczna, nawet gdyby komisja dysponowała pełną dokumentacją dotyczącą leczenia internowanego wraz z aktami sprawy. Ponadto Sąd nie dopuścił dowodu z opinii biegłych, tylko zwrócił się o wskazanie miejsca wykonywania środka zabezpieczającego, bezzasadnie powołano się w rachunku na wydanie opinii

w oparciu o akta sprawy, a nadto został on wystawiony przez główną księgową

i dyrektora Regionalnego Ośrodka (...)w G., gdy tymczasem sąd zwracał się o wskazanie miejsca detencji do Komisji Psychiatrycznej do Spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia. Sąd zaznaczył także, że przyjęta w rachunku stawka zdecydowanie odbiega od nakładu pracy Komisji i znacznie przewyższa stawki wynagrodzenia za opinię sądowo-psychiatryczną, do wydania której niewątpliwie niezbędna jest wiedza specjalistyczna.

Sąd okręgowy wskazał, że brak jest podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzania dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym, a co za tym idzie również wskazanej w rachunku ustawy z dnia 23.12.2011 roku o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Na koniec Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że najistotniejszym w jego przekonaniu był fakt, że rachunek został wystawiony przez (...) Ośrodek (...) i podpisała go główna księgową tego ośrodka, tymczasem usługę wykonała Komisja, a nie (...) Ośrodek (...), który nie zatrudnia przecież członków Komisji Psychiatrycznej ds. środków zabezpieczających przy Ministerstwie Zdrowia

Sąd także podniósł, że stawka jaką zastosowano w rachunku za wskazanie zakładu psychiatrycznego, zdecydowanie przewyższa stawkę wynagrodzenia stosowaną w przypadku wydania specjalistycznej opinii sądowo –psychiatrycznej po uprzednim badaniu pacjenta, biegły psychiatra może maksymalnie otrzymać kwotę 189,26 zł. Zdaniem Sądu jest oczywiste, że wymagane od biegłych kwalifikacje, poziom wiedzy oraz nakład pracy jest nieporównywalny z tym, który włożony został w opinię przez Komisję Psychiatryczną pracującą na danych statystycznych, bez akt sprawy, bez badania pacjenta i bez jego dokumentacji.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł Dyrektor Regionalnego Ośrodka (...)z/s w G., sekretarz Komisji Psychiatrycznej do spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia, w imieniu tej Komisji, podnosząc między innymi, iż wystawiony rachunek odnosi się do czynności wskazanych w Załączniku Nr 2 do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym w pozycji IV inne czynności (chodzi w tym wypadku o wydanie opinii wyłącznie na podstawie akt sprawy),

a wydana opinia jest w istocie opinią spełniającą kryteria określone w art. 193 § 1 i 2 k.p.k., chociaż różni się od okresowych opinii sądowno-psychiatrycznych wydawanych w trakcie realizacji środka zabezpieczającego, do czego kierownik zakładu psychiatrycznego jest zobowiązany ustawowo. Żalący wskazał też na zapadłe w podobnych sytuacjach orzeczenia sądów przyznające Komisji żądane wynagrodzenie i wniósł o przyznanie wynagrodzenia Komisji za wydanie opinii w sprawie wskazania miejsca realizacji środka zabezpieczającego orzeczonego wobec I. S., zgodnie z wystawionym rachunkiem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżone postanowienie wydane przez Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział V Karny, Ośrodek (...) w R., nie było trafne.

Nowelizacja kodeksu karnego wykonawczego, dokonana ustawą z dnia 24 lipca 2003 r. (Dz. U. Nr 142, poz. 138), która weszła w życie od dnia 1 września 2003 r., stanowiła podstawę normatywną do powołania komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających jako organu opiniującego przy wykonywaniu orzeczenia o zastosowaniu środka zabezpieczającego związanego z umieszczeniem w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Tryb powołania i zadania tej komisji określono przepisami rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 roku w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. Nr 179, poz. 1854). Od tamtego czasu w orzecznictwie i doktrynie przedstawiano poglądy dotyczące trybu uruchamiania przez sąd działania tejże komisji w postępowaniu wykonawczym oraz zasadności przyznawania jej wynagrodzenia.

Podnoszono więc w piśmiennictwie, że przy rozpoczęciu wykonywania środka zabezpieczającego związanego z umieszczeniem w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, sąd na podstawie art. 201 § 2 k.k.w. zasięga obligatoryjnej opinii komisji psychiatrycznej celem określenia właściwego rodzaju zakładu, w którym detencja będzie wykonywana. Przedstawiając argumentację wskazującą na brak swobody sądu przy wyborze instytucji opiniującej i dopuszczeniu dowodu z opinii oraz ze względu na fakt, że wydanie opinii w tym trybie stanowi realizację ustawowych zadań komisji wywodzi się, że za tego typu opinię nie przysługuje Komisji wynagrodzenie lub wskazuje się, że jest to kwestia sporna (tak m.in.: K. Postulski: Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Lex 2012, tezy 4, 7, 16 i 23 do art. 201). Pogląd ten jest wysoce kontrowersyjny, jednakże rozpatrywana sprawa nie dotyczy wynagrodzenia za tego rodzaju opinię komisji psychiatrycznej.

Inaczej ma się sprawa z opiniami Komisji wydawanymi w toku wykonywania środka zabezpieczającego, gdy zachodzi potrzeba zdecydowania przez sąd w przedmiocie zmiany rodzaju zakładu zamkniętego, w którym podejrzany został internowany. W tym momencie zastosowanie znajdują przepisy § 13 cytowanego rozporządzenia, który w ustępie 1 przewiduje jedynie możliwość zasięgnięcia przez sąd opinii Komisji Psychiatrycznej, a co za tym idzie opinia taka miałaby charakter fakultatywny, a jej dopuszczenie równoznaczne jest z dopuszczeniem dowodu z opinii instytucji specjalistycznej, z czego wywodzi się obowiązek przyznania Komisji stosownego wynagrodzenia (tak m. in.: Z. Hołda, K. Postulski w: Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Lex/Arche 2008, teza 13 do art. 201; K. Postulski: Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Lex 2012, tezy 45, 47 i 49 do art. 201; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 maja 2010 r., sygn. II AKzW 62/10, Lex nr 1163112; W. Sych aprobująca glosa do ww. postanowienia – OSA z 2011 r., nr 4, str. 97 i nast.; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 marca 2010 r., sygn. II AKzW 91/10, k.

486-488 akt sprawy; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 czerwca 2011 r., sygn. II AKzW 482/11, KZS 2011/9/55).

Ponadto wskazywano, że jeśliby sąd nie zdecydował się przed zmianą miejsca internacji na zasięgnięcie opinii Komisji Psychiatrycznej, to i tak w trybie § 13 ust. 2 i 3 powołanego rozporządzenia przesyła Komisji stosowną dokumentację, natomiast Komisja przedstawia propozycję miejsca dalszego wykonywania środka zabezpieczającego. Taka „propozycja” nie miałaby waloru opinii i za jej przedstawienie nie przysługiwałoby Komisji wynagrodzenie (tak m. in.: Z. Hołda, K. Postulski w: Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Lex/Arche 2008, teza 13 do art. 201; K. Postulski: Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Lex 2012, tezy 46 i 47 do art. 201; postanowienia: Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2012 r., sygn. akt II AKzW 1624/12 oraz Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 3 grudnia 2012 r., sygn. II AKzW 1342/12 – dostępne na Portalach Orzeczeń obu sądów).

W rozpatrywanym przypadku Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział V Karny, Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku procedując w przedmiocie zmiany rodzaju zakładu psychiatrycznego, w którym wykonywany już jest środek zabezpieczający postanowieniem z dnia 18 września 2012 r. wystąpił do Komisji Psychiatrycznej do Spraw Środków Zabezpieczających celem wskazania zakładu psychiatrycznego o podstawowym środku zabezpieczenia. W piśmie przewodnim skierowanym do Komisji (k. 455 akt sprawy) wskazano, że Komisja proszona jest o wydanie opinii, o której mowa w § 7 pkt 2 cytowanego już wyżej rozporządzenia. Zatem pomimo nie wskazania dosłownie w postanowieniu, że zasięga się opinii Komisji stosownie do § 13 ust. 1 ww. rozporządzenia, forma postanowienia oraz treść pisma przewodniego skierowanego do Komisji nie pozostawiają wątpliwości, że chodzi o przypadek fakultatywnego zasięgnięcia opinii Komisji Psychiatrycznej, o którym mowa w § 13 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 roku w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. Nr 179, poz. 1854). Wystąpienie sądu należy bowiem interpretować zgodnie z jego treścią, a nie formalnym oznaczeniem, na co zwrócił też już uwagę Sąd Apelacyjny w Lublinie w cytowanym postanowieniu z dnia 12 maja 2010 r.

Sąd odwoławczy orzekający w tej sprawie uznał, że zaprezentowane wyżej zgodne poglądy doktryny i judykatury dotyczące fakultatywnej opinii, wydanej przez Komisję w oparciu o przepis § 13 ust. 1 powołanego rozporządzenia, wskazujące na konieczność przyznania w takim wypadku wynagrodzenia Komisji Psychiatrycznej za sporządzoną opinię zasługują na aprobatę i znajdują zastosowanie do sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpatrywanym przypadku.

Nie były natomiast zasadne argumenty zaprezentowane w zaskarżonym postanowieniu mające przemawiać przeciwko przyznaniu Komisji wynagrodzenia.

Wbrew wywodom zawartym w zaskarżonym postanowieniu opinia wydawana w trybie art. 201 § 2 k.k.w. oraz § 13 ust. 1 cyt. rozporządzenia jest niczym innym, jak opinią biegłych, czy instytucji specjalistycznej w rozumieniu przepisów art. 193 § 1 i 2 k.p.k., przy czym podmiot, który musi ją wydać został ściśle określony wymienionymi przepisami.

Reguły wykładni językowej i systemowej wskazują, że temu samemu pojęciu w jednym akcie prawnym, bądź w przepisach różnych aktów prawnych dotyczących tej samej dziedziny, nie powinno nadawać się odmiennego znaczenia, jeśli to nie wynika wprost z przepisów prawa. Z tego względu „opinia”, o której mowa w art. 201 § 2 k.k.w. oraz § 13 ust. 1 cyt. rozporządzenia, zważywszy że przepisy te regulują postępowanie karne, chociaż w jego fazie wykonawczej, powinna być rozumiana w sposób tożsamy, jak w przepisach art. 193 i nast. kodeksu postępowania karnego. Brak podstaw, aby opinię z oraz § 13 ust. 1 ww. rozporządzenia traktować jako bliżej nieokreślone i niezobowiązujące zdanie, czy pogląd wymienionej w tym przepisie komisji, jak ujmował to sąd w zaskarżonym postanowieniu. W orzecznictwie słusznie podkreślano, że opinia, do której odnosi się przepis art. 201 § 2 k.k.w. oraz § 13 ust. 1 cyt. rozporządzenia jest podstawowym dowodem w postępowaniu związanym z określeniem rodzaju zakładu psychiatrycznego, w którym wykonuje się środek zabezpieczający (vide postanowienie

Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 października 2005 r., OSA 2008/3/17) i powinna być traktowana tak, jak dowód z opinii biegłych lub instytucji specjalistycznej.

Do wydania opinii stosownie do przepisu art. 201 § 2 k.k.w. oraz § 13 ust. 1 cyt. rozporządzenia konieczne jest również posiadanie wiadomości specjalistycznych, chociażby co do rodzajów i rozmieszczenia zamkniętych zakładów psychiatrycznych, w których wykonuje się środki zabezpieczające, a nadto wymagane jest uwzględnienie okoliczności, szczegółowo wymienionych w § 8 cytowanego rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 r.

Nie ulega wątpliwości, że biegłym lub instytucji opiniującej należy się wynagrodzenie za sporządzoną opinię, co normuje obecnie przepis art. 618f § 1 k.p.k., który należy odnosić do wszystkich podmiotów wymienionych w art. 193 § 1 i 2 k.p.k., w tym także do Komisji opiniującej stosownie do przepisu art. 201 § 2 k.k.w. i przepisów wykonawczych. Jedynie w przypadkach wyraźnie wskazanych w ustawie wydanie opinii nie uzasadnia przyznania wynagrodzenia, jak to określono np. w przepisie art. 203 § 3 k.k.w., który byłby zbędny, jeśliby do zasad wynagradzania za opinie wydawane w postępowaniu wykonawczym nie stosowałoby się ogólnych zasad wynagradzania za opinie unormowanych przepisami k.p.k. i innymi przepisami o kosztach przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu karnym. Należy też zaznaczyć, że brak wynagrodzenia za sporządzenie opinii w myśl art. 203 § 3 k.k.w. uzasadniony jest tym, że opinie, o których tam mowa wydawane są przez lekarzy zatrudnionych w zakładzie zamkniętym i pobierających tam wynagrodzenie w ramach stosunku pracy, natomiast członkowie komisji psychiatrycznej, o której mowa w art. 201 § 2 k.k.w., zgodnie z pismami złożonymi do akt sprawy nie są wynagradzani w żaden sposób za czynności wykonywane w ramach działań tej komisji.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny uznał, że ***Komisji Psychiatrycznej do Spraw Środków Zabezpieczających opiniującej na podstawie § 13 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 roku w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz. U. Nr 179, poz. 1854) należy się wynagrodzenie za wydaną opinię.***

Odrębną kwestią pozostaje wysokość wynagrodzenia za sporządzenie takiej opinii. Dotychczas obowiązujące przepisy prawa nie zawierają szczegółowego unormowania tej kwestii. Stosować zatem należy do tej sytuacji przepis § 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. z 1975 r. Nr 46, poz. 254 z późn. zm.), który mimo utraty mocy dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym nadal obowiązuje – w oparciu o przepis art. 10 ustawy z dnia 31 sierpnia 2012 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r., poz. 1101). Przepis § 8 powołanego rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r. stanowi, że w razie wydania opinii przez inną jednostkę organizacyjną, jej wynagrodzenie za wykonaną pracę określa się zgodnie ze stawkami w niej obowiązującymi. Jak wynika z pism procesowych nadsyłanych w imieniu Komisji Psychiatrycznej do spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia, za wydanie opinii stosownie do przepisu art. 201 § 2 k.k.w. Komisja ta domaga się wynagrodzenia zawsze w stałej kwocie - analogicznej do wynagrodzenia określonego w załączniku nr 2 do powołanego rozporządzenia, określającym taryfę wynagradzania jednostek organizacyjnych akademii medycznych i instytutów naukowo - badawczych oraz zakładów służby zdrowia w postępowaniu przed sądami (poz. IV), za wydanie opinii wyłącznie na podstawie akt sprawy. Zdaniem sądu odwoławczego brak jest podstaw do kwestionowania wynagrodzenia w takiej kwocie. Nie może być ono uznane, jak wskazywał sąd I instancji, za nieadekwatne do nakładu pracy komisji i w nieuzasadniony sposób zawyżone zważywszy na fakt, że z mocy przepisów prawa (§ 6 ust. 1 cytowanego rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 roku) Komisja Psychiatryczna do Spraw Środków Zabezpieczających przy Ministrze Zdrowia składa się z 9 osób, co oznacza, że wynagrodzenie jednego opiniującego wynosi w takiej sytuacji około 42,50 zł brutto.

Przeszkody w przyznaniu wynagrodzenia nie stanowi podpisanie rachunku wystawionego w imieniu Komisji przez główną księgową i dyrektora Regionalnego Ośrodka (...) w G., skoro Komisja Psychiatryczna nie posiada osobowości prawnej, nie prowadzi samodzielnie odrębnej rachunkowości, jej obsługę kancelaryjno – administracyjną

proceeds the Regional Center, and in the header of the account it is indicated that it concerns the Commission for Psychiatric Cases of the State of Funds for the Protection of Health. Moreover, as established in the course of the proceedings, the decision of the Court of Appeals in Lublin of May 12, 2010 (sygn. II AKzW 62/10, Lex nr 1163112), the director of the Regional Center (...) in G. had the authority to sign accounts in the name of the Commission.

It also has no significant meaning for the legal resolution of the matter, whether the Commission should be awarded compensation for the opinion issued in accordance with § 13 of the Regulation of the Minister of Health of August 10, 2004, concerning the decision of the Supreme Control Chamber on irregularities in the functioning of the Commission, which was taken in the proceedings of the control report sygn. KPZ-4101-03-01-2011, P/11/093, published on the internet.

From all these considerations, it should be concluded that the appealed decision should be changed by awarding the Commission for Psychiatric Cases of the State of Funds for the Protection of Health the appropriate compensation in accordance with the complaint.

Decision:

the content of the decision shall be notified to the Commission at the address (...) in G..